

עין משפט
גר מצודה
קנ:

צדקה א ב מ"י פ"ו מהל'
וכייה ומתנה הל' יב
מתן עשין פ"ו ולחין פ"א
טושיט ח"ש פ"ז כ"ז פ"ו:
צ"ד ג"ד ר"ד ח"ש פ"ז פ"ז
פ"א הלכה טו פ"א
עשין פ"ו טושיט פ"ד פ"ו
רמח עשין פ"א:

גליון הש"ס

גמורא אמר נכסי לשלמיא.
במחשך לעיל דף טב פ"א ד"ה
זאי היה להם הגירסא כאן
לומר כל נכסי:

הגהות הב"ח

[illegible]

דבינו גרשום

[illegible]

(א) נראה דחזקו כחן וי"ל דאמקרקעי תקינו רבנן: הו"ל וסב לה וכו'.

קנ:

אמר ליה משום דלא ברית
 רב נחמן לרבא אבל רב אשי
 ור' יוחנן נחמנ בפ"ק דביעין דף טו.
 ור' יוחנן נחמנ ור' יוחנן נחמנ
 נחמנ נחמנ הוא דמאמר הכי. ר"ת:
ואלו הן שב"ם וכו'. והא דלא חשיב
 הא דנחמנ לעיל בפרק יא
 נחמני (דף קנ). הכותב כל נכסיו
 לאשתו ולא (ו) עליה שטר חוב ר'
 אליעזר אומר חקרה כתובהה כי'
 וכל נכסיו קאמר ההם וקאמר ההם
 גמי בחר הכי דנחמנ לא דחישוק קא'
 נחמנ דכתיב ויהיה לכולהו נכס'
 איכא למימר דכולהו נכסיו לאו דוקא
 שפין לר' אלן יותר מהכתובה אל'
 דפוגמא לא חייבי וכו' ועי' דשטר
 נכסיהם נמי איכא פלוגתא בכתובות
 ודף עט. כמו שהביא רבינו שמואל
 במלך מקום היכא דנחמנ דנחמנ דמאמר
 האנאסבי הוא מודו כולי עמלמ דקאמר
מתלשטין
 לקמן:
 בעניניהו ה' יחור. פירוש שיחידה
 לכתובה דאמר אמימר ב' אע"פ
 (ספ' טז.) דכ"י רבינו שמואל ולא דמיא
 וכו' דאמר לעיל בפרק יא נחמני דף
 קנא: מתלשטין קאמרת מתלשטין ודף
 קאמיא פ' דמתלשטין לא ה' שור
 לכתובה דכתיב מימי דמתלשטין
 שיחידה לכתובה וכדפי' רבינו
 שמואל ואמרו ודאי ה' שור:

ב"ה הא דרב פפא הו"ל תריסר
אלפי ב'. מירשתי לעיל כפרק
המוכר את הקפינה (דף עו:) וגם
היה דשני שטרות הם מירשתי שם:
איבעיא

לרב שמואל בר אחא אנב א
השטרא איקרי נכסי דאמר רב
לפלוני וכתבו לו את השטר חו
את השטר חוזר בין בשטר בין
שטרות הן תרי הני דאמרן אידך

לזה אלא בשביל שרואה לישא ולכסות
הדבר אינו כחוב גממרא כך אלא מכל
אחמרא שמואל אי מורה הוראה אם
הרואה שחבריו נכסים מבעל יצר
היהוים ולכסארה עממא דכסיה ליה
דכסיה כולן לא קנה ליחא אלא בעל
ששחכות מהיום ולכסארה לא קנה לוק
הוי שור. שהרי אשה גובה כחובתה
דלואל אחמיר לטעמיה דהא ה
כסאלינא אי צרידי שהקנה כבוד
אחמירי או בלשון שמכין הממון
בדקדוקין: נכסים שיש להם אחריהם.
וקמיין כן לשון נכסים: ואין להם
עם נכסים שיש לכן אחריהם.
פסא. כלומר אמרין לו דנכסים שאי
נקנו על ידי קרקעות והלא אין מטבע
שם בקנין קודר: אבז אפיסא דכסיה
קמא (דף עב.) אי נמי הלך והסחיק
חמי הדק. ומפסיק נמי שלא יחזיק
לחובו מיה שמעין שדליט שויה
במה דשער יכול לחזור בו כל זמן שלא
בכר: שלש. עממי שטרות הן. ולי
שיצאה למכור לשדהו לא עיב
ומי תמשה דאמי אי שיידי מטסליט הוי שיידי ואי
הוי חיל אלא אבדה תמכיהו. וזו הוציא ובעל לא קר
שוי ויהי שוי הוציא ויהי חילא שבייטוי ויהי חילא
שחבר לנכסי פלוני. אבז אפיסא נכסי דחנני ו
שחבר שהביא לו ב' שטרות. כלומר מיני עניני
היה דהשתא לא חלי חוביה בשטר השקרא וכו' ו
הי דהשתא חלי חוביה ב' שטרות חזר וקני

(א) נראה דחזקו כחן וי"ל דאמקרקעי תקינו רבנן: הו"ל וסב לה וכו'.

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

לא היה אומר מסביר דנפשי' (ושם) דפריך התם דרז נחמן רות גיטא אלמא משמע דרז

אמר ליה אגן משום דלאו כרות גיטא מתנינן
לה אמר רבא אמר רב נחמן חמשה עד
שיכתבו כל נכסיהם ואלו הן שכיר מרע
עבדו אשתו ובניו מברחת שכיר מרע דתנן^א
שכיר מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ושייר
קרקע כל שהוא מתנתו קיימת לא שייר קרקע
כל שהוא אין מתנתו קיימת עבדו דתנן
^בהכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין
שייר קרקע כל שהוא לא יצא בן חורין אשתו
דאמר רב יהודה אמר שמואל ^גהכותב כל
נכסיו לאשתו לא עשאה אלא אפטרופא בניו
דתנן ^דהכותב כל נכסיו לבניו וכתב לאשתו
קרקע כל שהוא אבדה כתובתה מברחת ^הדאמר
מר "מברחת צריכה שתכתוב כל נכסיה
^וובכולהו ^ומטלטלי הוי שויר לבר מכתובה
דאמריקרי תקינן רבנן ממטלטלי לא
תקון רבנן אמימר אמר מטלטלי דכתיבי
בכתובה ואיתגהו בעינייהו הוי שויר ^זאמר
נכסי לפלגיא עבדא איקרי נכסי דתנן "הכותב
כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין "ארעא איקרי
נכסי דתנן "נכסים שיש להן אחריות נקנין
בכסף ובשטר ובחזקה "גלימא איקרי נכסי
דתנן "ישאין להן אחריות אין נקנין אלא
במשיכה וישאין איקרי נכסי דתנן "ישאין להן
אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות
בכסף ובשטר ובחזקה כי הא "דרב פפא הוו
ליה תריסר אלפי זוזי בי חזאי אקניניהו ניהליה
אסיפא רביתיה כי אתא נפק לאפיה עד תווח
בה בר יצחק שני שמרות הן אמר זכו בשדה ^חזה
חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה על מנת שתכתבו לו
ין בשדה ורב חייא בר אבין אמר רב הונא שלשה
דך אם קדם מוכר וכתב את השטר כאותה ששנינו
כותבין

תחלה יחזרו לה אכל אם שיריה כל שהוא קנה המקבל ממנה
וכלל שמעין לה דאמרין בכתובות בפרק הששה שבעלו לה נ
ס יבא שטר מזכרת לדי אקדעו ויהיב טעמא דלא שבי
היא עושה כותבת שטר פסיס לחארים דברי רשב"י ותמכיו
היה לה לא כתבה הכי קנינהו לוקח אחר ר' יוחנן לא קשה לה
לא קנה דמעיני האם שפאום כנכסם שאין דיוקן לבעל אליה
לוקח: ובכולהו. הני חמשה ממטעלי היו שויר שאם שטר ממטע
ה מהם דאמר חמימר בפרק אג"פ בכתובות (דף קה.) ממטע
ההוא חמימר נמי קאמר לה: **אמר נכסי לפלגיא**. פסקי הלכות
ואמר נכסי לפלגיא וזה הגמרא לפרש איו דבר קריו
דין נכסי פלגיו טב וז: **עבדא מקרי נכסי**. כמו קריו
והקרקעות אחריות כל מלוה וחוב וכתובה נסמין עליהן לפ
אחריות. היינו ממטעלי וארישא קרי דמיקר נכסים וכו'
שם מכר אדם או נתן לחצירו ממטעלי וקרקעות החזיק
ואין לה אחריות הקנין עם נכסים שיש להן אחריות וכו'
ג קניית בחליפין (ב"מ מ.) ועל די קרקעות מכלי הי הא דרז פס
ישי. שהקנה לו בבורד קרקע עניית ציוו ואגביו הקנה לו
הקרקע והקנה לו העומע כל מקום שזה. ואכלא מעות מיקר
קן קנה לעצמו ולא היה דיוון דכתב דגרשאה לו מאן דמתח
היה מפרש בנכא [קמא] (ספ.) וכו' **בשרד** זו. הקנה להן ק
לא נמכר השטר לאותו פלוגי: ואינו חוזר **בשרד**. אחרי שכבר
נמא כל לחלוק אלא להסוּף: אם קדם מוכר וכבר **שטר**.
יכוב בכתובות חמיית השטר קדם והכתיבו

ליוו למחנה שיכנסו שטר לקונה, אבל היס

ואם חסנין לה. עבד גמר לה לה מאשה
וכיון דיש לבעל העבד זכות בשטר שכתוב בו
מו לא הקנה לו השטר לגמרי שגם זכות
אצלה נטו בריחוס ודברים דין. דענין זה מירש

יש לפרש כן לעולם עבדא כ' מקרקעי דמי. (א) וגבי גט אחאי טעמא אפי' מטלטלין שזיר אלל עבד היינו טעמינא משום דכריתות גמור בעינן וכוון שמה שזיר מטלטלין מאן לימא לן דלא היה בדעמו לשזיר העבד בכלל המטלטלין אחרי שלא פירש מה הן המטלטלין שזיר ואפי' דכדוכותא אחרינא עבדא במקרקעי דמי ויהי גבי כריתות ללא כריתות הוא: אמר רבא א"ר נחמן תמשי. תמשי ממנה עד שאין דין חלוק מוטתי מקצת עד שיכתוב קצת בקסיה וזו דין חלוק ממשיך קצת ממנו וכגון שלא שזירו כלום אפי' במטלטלין כדמסיק בסופא לגר כמכתובת אשה במקרקעי היו שזיר עבדו מטלטלי: ואלו הן שכיב מרע עבדו אשמו ובניו ממנה. והשתא מפרש להו ואילו שכיב מרע כו' וכולהו כבר מפורשים בפרק ז' (א) וביש וחילוף) לבד ממצבתם ולקמן בקמון ארבעה: בניו דקטן הכותב נכסיו לבניו ודכתיב לאשמו קרקע כל שהוא אבדה כתובסה. אבל שזיר לא אבדה דמנו דנחתא אהאי שזורה נכסיה כתובתה נחתא נמי אכולהו ובבבלי כדאמר ביש וחילוף) הוא דפלגיהו לגבסיה לאחתיה ולגבסיה שזיר חד דיקלף וכו' ואסקי' התם מנו דנחתא דחיקלף נחתא נמי אכולהו נכסיה: במצבתם נחתא מר כו'. כלומר אשה אלמנה שיש לה נכסין ודעתה לינשא ורוצה להבדיל נכסיה מבעלה שלא יהא זכאי צנכסיה ואם תחאלתן אז תתגרס ויחזרו לה נכסיה ואם יחזה הוליתן משרותיו קודם ששאלן וזהו כהן בעל ואמרין בכבותה זריכה שתכתוב כל נכסיה לאחר חסם כיון

דנה שירה מדי מן הסתדלה תמנ
ולא יחור לה לר הנכסס ושלמים ו
בסס ודק (עט.) אמר כהנילר בר ארי
ן אינסי לנפסיה ויהב לאחריני מימיני
ן אוריסס רלה משחק עד עז עזכמו
כנולן אה כמנאקס משעין מהכא היכל
דר"ש אלב היכל דללל כמנב כולן זכריה
ולין כשייר קרקע דמי: וואינכו כעניינהו
ילי וואינכו כעניינהו בלל כענינה וואי
ן שפוסק הגמ'. שבי מרע שאמר נכסי
ממון וואו דקין אס אמר לבולן לען.
חכב ויהי הוה ככלל המנה: דמי וואו
י שאין דליקה שולט כן וואין אוברין
ואן דמינהי נכסס שאין להם אחריני:
קרקעונו כענינהו: מי סה דמי
ביריני כענינהו (י) ומנלן דעונו דמי
או אקנינהו ויהיה לרב שמואל ההולך
המעוט כחורס הראשה המפורשת ככנל
נכסי: עד (ע) טוור. מקוס. ויש מוסר
אין מן דינא קנלמי כן אכוס כין
מורד לנורק פלוגי: מורד כענינהו
וכי כקנין או כחוקה וכן ללדס שלא
מכירה להיות מומון ללוקח כל שעה
וואו יכול לעשות ק נכססו
כוסבין

אז דמחי לֹא סתביקן בעל כרחו (לע״ד שו״א), ואינו חוזר בשדה

מסורת הש"ס

[illegible]

לעזי רש"י

אויף דער זייט, וואס איז דאס.

מזמור רש"י

[illegible]